

Prof. dr hab. Jan Kisyński urodził się w 1933 roku w Warszawie. Absolwent lubelskiego Liceum im. J. Zamojskiego, laureat II Ogólnopolskiej Olimpiady Matematycznej, studia matematyczne ukończył na UMCS w roku 1955; tu także doktoryzował się pięć lat później. Jego promotorem był jeden z założycieli lubelskiego ośrodka matematycznego, prof. dr hab. Adam Bielecki, mistrz i późniejszy przyjaciel. W ten sposób prof. Kisyński stał się częścią linii genealogicznej wybitnych matematyków. Adam Bielecki był, bowiem doktorantem Witolda Wilkosza, dalej linia genealogiczna sięga: Stanisława Zaremby, Gastona Darboux, Michela Chaslesa, Simeona Poissona, Josepha Lagrange'a, Leonharda Eulera, Johanna Bernoulli'ego, Jacoba Bernoulli'ego, Gottfrieda Leibniza. Wczesne zainteresowania naukowe Jana Kisyńskiego koncentrowały się wokół równań różniczkowych, a w szczególności w nowej dziedzinie - równań różniczkowych w przestrzeniach Banacha. W roku 1959 młody naukowiec przenosi się do Warszawy, gdzie pracuje na Uniwersytecie Warszawskim i w Instytucie Matematycznym Polskiej Akademii Nauk. W tym czasie pozostaje pod wielkim wpływem prof. dr. hab. Krzysztofa Maurina i poświęconego równaniom różniczkowym seminarium prowadzonego przez prof. dr hab. Bogdana Bojarskiego. Współpraca z prof. Maurinem spowodowała, że Jan Kisyński zainteresował się generowaniem miar ciasnych w przestrzeniach topologicznych Hausdorffa i jego główny wynik w tym zakresie wszedł do kanonu teorii miary. Także jego wyniki z teorii półgrup operatorów stają się wkrótce znane powszechnie. Praca o operatorach Greena jest bardzo obszernie cytowana w drugim wydaniu klasycznej dziś monografii K. Yosidy oraz w monografii S. G. Kreina, a zadziwiający do dziś pomysłowością dowód twierdzenia Trottera-Kato jest niemal słowo w słowo powtarzany w niemal wszystkich książkach poświęconych półgrupom. Na początku lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku, Jan Kisyński publikuje serię artykułów poświęconych związkom półgrup operatorów z tak zwanymi operatorowymi funkcjami kosinusowymi, których teoria była wtedy w powijakach. Ukoronowaniem osiągnięć naukowych są kolejno habilitacja (1964), profesura nadzwyczajna (1973) i profesura zwyczajna (1983). W roku 1985, wraca do Lublina i razem z prof. prof. A. Lasotą i K. Burdzym organizuje seminarium. Od tego momentu aż do roku 2004, kiedy odchodzi na emeryturę, pracuje w Politechnice Lubelskiej piastując stanowisko kierownika Katedry Matematyki. Od r. 1984 profesor Kisyński jest członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, a od r. 1997 członkiem Lubelskiego Towarzystwa Naukowego. Należy on do Polskiego Towarzystwa Matematycznego i Amerykańskiego Towarzystwa Matematycznego. W roku 1991 Profesor zostaje wybrany na członka-korespondenta Polskiej Akademii Nauk. Tego wyjątkowego zaszczytu nie doświadczył dotychczas żaden inny matematyk z Lublina. Wielokrotnie nagradzono go za osiągnięcia naukowe: uzyskał między innymi nagrodę Polskiego Towarzystwa Matematycznego dla młodych matematyków i nagrodę Polskiego Towarzystwa Matematycznego im. S. Mazurkiewicza, dwukrotnie nagrodę I-go stopnia przyznaną przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, nagrodę Wydziału III PAN i trzykrotnie nagrodę Sekretarza Naukowego PAN. Odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Polonia Restituta, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem 40-lecia Polski Ludowej i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Od roku 2009 prof. Kisyński jest członkiem korespondentem Polskiej Akademii Umiejętności. Spośród 9 jego doktorantów, 5 uzyskało tytuł doktora habilitowanego, a dwie osoby tytuł profesora. Postępowanie w sprawie nadania tytułu profesora kolejnemu doktorantowi jest w toku.